

כי העוֹשֵׁק יְהוֹלֵל חֲכָם

"כִּי הָעוֹשֵׁק יְהוֹלֵל חֲכָם וַיֵּאבֵד אֶת לֵב מִתְנַה" (קהלת ז ז).¹

פירוש דעת מקרא לפסוק

מקרא קצר הוא ועניינו: אל תאהב מעשקות ואל תחמוד מתנות. כי העוֹשֵׁק – הניטל שלא ברצון הנעשק וה"מתנה" הניתנת כשוחד, שניהם מזיקים לחכם... העוֹשֵׁק הופכו להולל ועושה עוול, ומתת השוחד מאבדת את לבו וכוח שיפוטו.²

אלשיך קהלת פרק ז

טוב אחרית וכו', לומר הלא אמרתי כי העוֹשֵׁק יְהוֹלֵל חֲכָם, ושמא תאמר: אם כן, איפה במה ינוחם לבנו על העוֹשֵׁק הזה אשר נראה? אל תשית לבך, כי דע לך טוב יהיה אחרית דבר הוא אחרית העולם ואין צריך לומר מאשר הוא עתה, כי אם גם מראשיתו בהיבנותו שהיה רב טוב.³

שמות רבה ג ט, פרשת שמות

"ואני ידעתי כי לא יתן אתכם מלך מצרים להלוך ולא ביד חזקה" (שמות ג יט) - ראה הקב"ה מה עתיד פרעה הרשע לעשות ולהכביד העבודה על העם מעת שילך בשליחותו. וכדי שלא יטעה בדבר, הודיעו הקב"ה: כך וכך עתיד פרעה לעשות בזמן שתלך בשליחותי, כדי שלא ישיח (יטיח) דברים כלפי מעלה. ואעפ"כ הטיח דברים כלפי מעלה. ועליו נאמר: "כי העוֹשֵׁק יְהוֹלֵל חֲכָם" (קהלת ז ז).⁴

שמות רבה ו ב, פרשת וארא

אמר ר' יהודה בן סימון: "כי העוֹשֵׁק יְהוֹלֵל חֲכָם" - זה משה, עוֹשֵׁק שעשקו אותו דתן ואבירם, "יהולל חכם" - ערבבו אותו. "ויאבד את לב מתנה" - וכי תעלה על דעתך שהיה משה מתאבד?⁵ אלא הם שהקניטוהו ואמרו לו: ירא ה' עליכם וישפטו. ואף הוא מקפיד ואומר: ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך, הרע לעם הזה". אמר לו הקב"ה: אני הכתבתי עליך שאתה עניו, ואתה מקפיד על דברי! חייך, יש לך לידע, שנאמר: "טוב אחרית דבר מראשיתו" (קהלת ז ח)⁶ - טובה אחריתן של ישראל מראשית שנתתי להם במצרים, שנאמר: "ויאמר ה' אל משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה".⁷ באותה שעה בקשה מדת הדין לפגוע בו, שנאמר: "וידבר אלהים אל משה".⁸

¹ ולאחריו בא הפסוק: "טוב אחרית דבר מראשיתו טוב ארך רוח מגבה רוח". למרות שבקהלת, בדומה למשלי, אין בהכרח רצף והמשך ענייני בין הפסוקים, אפשר שבמקרה זה יש, כפי שנראה בהמשך.

² לפני שנעבור למדרשים נבחן את פשט הפסוק. ועוד לפני כן, לשאלת מבנה הפסוק האם הוא חזרה סימטרית: עוֹשֵׁק כנגד מתנה, יהולל כנגד יאבד וחכם כנגד לב, כמו שמציע פירוש דעת מקרא, או שמא הכל עניין ורצף אחד: העוֹשֵׁק מהולל את החכם ומאבד את לב-מתנה או את מתנת הלב או כיוצא בזה. ראה פירוש אבן עזרא על הפסוק שהולך בדרך השניה, שהכל רצף אחד: "הזכיר כי הטוב לחכם שלא יתעסק בדברי השחוק, והזכיר שיש דבר ששיבנו מהולל והוא העוֹשֵׁק. ויחסר דבר טרם מתנה, בעבור היות ויאבד לשון זכר כעניין ושונא מתנות יחיה וכמוהו עד נמצא עולתה בך". וכך גם פירוש אלשיך על הפסוק: "כי העוֹשֵׁק יְהוֹלֵל חֲכָם עד גדר שויאבד את לב מתנה". וראש לכולם, בדרך זו הוא רש"י שהולך בדרך המדרש ולפיכך נראה את פירושו בהמשך.

³ עוד פירוש כללי לפסוק, לפני שנגלוש למדרשים הדנים בעוֹשֵׁק ספציפי. אלשיך מנסה לטעת בנו נימה אופטימית של התבוננות בעוֹשֵׁק וברוע שיש בעולם. הכל זמני בין טוב העולם הבראשיתי ובין האחרית הקרובה. ראה גם דברי קהלת פרק ה פסוק ז: "אם עֹשֵׁק רָשׁ וְגָזַל מִשְׁפָּט וְצָדֵק תִּרְאֶה בְּמִדְיָנָה אֶל תִּתְמָה עַל הַחֶפֶץ כִּי גִבָּה מֵעַל גִּבָּה שְׁמֵר וּגְבָהִים עֲלֵיהֶם". אנחנו רואים תמונות ביניים.

⁴ העוֹשֵׁק כאן הוא עוֹשֵׁק וצערם של בני ישראל הנאנקים תחת שעבוד מצרים והוא שגרם לדבריו הקשים של משה בסוף פרשת שמות: "למה הרעתה לעם הזה למה זה שלחתני: ומאז באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלחת את עמך". וכבר הארכנו לדון בנושא זה בדברינו [אותם הנתונים תחת הבנין](#) בפרשת שמות ושם הראינו את גדולתו של משה כמנהיג המזדהה עם הסבל של העם גם במחיר עימות עם הקב"ה שולחו. אך כאן, נראה שיש בקורת על משה מעצם השימוש בפסוק שלנו מקהלת שיש לו משמעות שלילית. מה גם, כפי שמדגיש המדרש, משה הוזהר מראש שכך וכך עתיד לקרות ושלא יטעה בדבר. ועדיין, יאמרו המדרשים שהבאנו בדברינו שם, זעקתו של משה באה מעומקא דליבא, ברגע שראה את הסבל ונוכח שפנייתו לפרעה רק הכבידה את העול. שום הכנה אינה עומדת מול כאבם וצערם של "אותם הנתונים תחת הבנין". ראה דברינו שם.

⁵ זה הנוסח במהדורת וילנא ובמהדורת דביר א. א. הלוי, שמשמעותו שמה איבד עצמו, גרם לעצמו אובדן במודע. אבל במהדורת שונאן מצאנו "מתאבד". ראה מילון אבן שושן בערך אב"ר: הקשה, הכביד, התנהג בקשיחות.

⁶ מאדם חכם ושקול דעת, מצפים שלא יהולל בעוֹשֵׁק הרגעי וידע לצפות את אחרית הדבר.

⁷ ראה שוב בשמות רבה ג ו שהבאנו לעיל, וכן הוא במסכת ברכות ט ע"ב, שהקב"ה מבטיח למשה שלא רק אחרית זו של שעבוד מצרים תהיה טובה, אלא גם בשעבודים האחרים שיבואו, הקב"ה עתיד בסוף לגאול אותם. ומשה עונה לו: דיה לצרה בשעתה.

מדרש תנחומא (בובר) פרשת וארא סימן ב

דבר אחר: כי העושק יהולל חכם - עסקים שעסק שלמה בדברים שלא היה צורך בהן, הטעו אותו, שנאמר: "ויהי לעת זקנת שלמה נשיו היטו את לבבו אחרי אלהים אחרים" (מלכים א יא ד). אמר ר' חייא בר אבא: נוח לו אילו היה גורף ביבין ולא נכתב עליו הפסוק הזה.⁹

אמר ר' יהושע בן לוי: עלה יו"ד ונשתטחה לפני הקב"ה, אמרה לפניו: ריבוננו של עולם הכתבתה בתורתך אות אחת לבטלה? תני ר' שמעון בן יוחי: עלה ספר משנה תורה לפני הקב"ה אמר לפניו רבוננו של עולם הרי שלמה ביקש לעקור יו"ד ממני שכתבת בי לא ירבה לו סוסים, לא ירבה לו נשים וכסף וזהב לא ירבה לו מאד (דברים יז יז) ... א"ל הקב"ה: חייך שלמה בטל ומאה כיוצא בו, ואות אחת אינו בטל, ומי גרם לשלמה לבא לידי כך, עיסוק שעסק בדברים שאין בהן צורך, הוי כי העושק יהולל חכם.¹⁰

שמות רבה ו ב, פרשת וארא¹¹

דבר אחר: וידבר אלהים אל משה, זהו שכתוב: (קהלת ז) כי העושק יהולל חכם ויאבד את לב מתנה, כשחכם מתעסק בדברים הרבה, מערבבים אותו מן החכמה.¹² "ויאבד את לב מתנה" - מן התורה שניתנה מתנה בלבו של אדם.¹³

דבר אחר: כי העושק יהולל חכם - המתעסק בצרכי צבור משכח תלמודו. אמר ר' יהושע בן לוי: שישים הלכות לימדני ר' יהודה בן פדיה בחרישת הקבר, וכולן נשתכחו ממני בשביל שהייתי עוסק בצרכי צבור.¹⁴

קהלת רבה פרשה ז סימן ז

"כי העושק יהולל חכם" - עסק שתלמידי חכמים עסוקין בו זה עם זה, "יהולל חכם" - מערבבין חכמתו.¹⁵ "ויאבד את לב מתנה" - אמר ריב"ל: פ' הלכות למדתי מיהודה בן פדיה בחרישת הקבר, וע"י שהייתי עוסק בצרכי רבים שכחתיים. איזהו תלמיד חכם, ר' אבהו בשם ר' יוחנן כל שהוא מבטל עסקיו מפני משנתו, תני כל ששואלין אותו הלכה ממשנתו ומשיב עליה.¹⁶

"אמר הקב"ה למשה אמור להם בשעבוד זה אהיה עמם, ובשעבוד הן הולכין, ואהיה עמם, אמר לפניו? וכך אומר אני להם? דיה לצרה בשעתה". נראה שזה מקור הביטוי.

⁸ ואלהים הוא מידת הדין. וסופו של משה שנסלח לו במידת הרחמים, אבל מכאן גם "נטל משה את הדין שלא יכנס לארץ" (שמות רבה ה כב). ומי אשם בכל זאת? מי העושק שהולל את דעתו של החכם? דתן ואבירם. בדרך זו הולך רש"י אשר מביא תמצית מדרשו זה בפירושו לפסוק בקהלת: "כי העושק יהולל חכם - כשהכסיל מקנתר את החכם מערבב דעתו וגם הוא נכשל. דתן ואבירם קנתרו את משה לומר (שמות ה) ירא ה' עליכם וישפוט וגו', וערבבוהו ואבדו את לבו וגרמו לו שהקפיד כנגד הקב"ה ואמר (שם) והצל לא הצלת את עמך. ונענש בדבר שהשיבו עתה תראה ולא תראה במלחמת ל"א מלכים". דתן ואבירם הם שעשקו והוללו את משה וטעותו שלא עמד כנגדם (השווה עם פרשת קרח). ובמקבילה בקהלת רבה ז ז: "כי העושק יהולל חכם, עושק שעשקו דתן ואבירם למשה רבן אבדו חכמתו ממנו. ויאבד את לב מתנה - מתונה כתיב, אילו היה משה מתון היה ניצול, אלא שהקניטו והקפידו אותו ואמרו לו (שמות ה) ירא ה' עליכם ולא סבל, אלא אוף הוא הקפיד מכעסו ואמר: ומאז באתי לדבר בשמך". וההמשך כמו המדרש שלנו. משה איבד את מתינותו ונגרר להסתה של דתן ואבירם. ממנהיג מצפים ליותר מזה. מדרשים אלה אינם בהכרח מקילים על משה.

⁹ בגמרא שבת ע"ב מנסים להגן על מעשים אלה של שלמה, כגון: שביקש לבנות ולא בנה, או שלא מיחה בנשותיו. גם המדרש שלנו מגן קצת על שלמה כאשר הוא ממשיך ממנו אל משה ואומר: "ולא תאמר שלמה בלבד, אלא אפילו משה בשעה שהלך אצל פרעה וכו'". אבל נראה שנח היה לו לשלמה שלא היה ר' חייא בר אבא אומר עליו את מה שאמר, ולא היו חז"ל מבקשים לגנוז את ספריו ואפילו לדון אם יש לו חלק לעולם הבא (סנהדרין קד ע"ב, פסיקתא רבתי פסקא ו). ראה דברינו [בקשו חכמים לגנוז את ספר קהלת](#) בשבת זו. מזלנו שרק בקשו ולא גנוזו וכך יכולים אנו להגות בפסוקיו ובמדרשים ובמדרשים המיוסדים על אדניו.

¹⁰ כאן אנחנו מקדימים את העושק של תלמידי חכמים שלומדים תורה שלא כהוגן (לכתחילה או בדיעבד), שנראה מיד בהמשך. תחילתו של שלמה שמבקש לעמוד על סתרי תורה בפרשת פרה אדומה (במדבר רבה יט ג), המשכו בדרשות נוחות לו שעוקרות אותיות מהתורה וסופו שנשיו מטות את לבבו והוא בונה עבודה זרה בירושלים. "כי העושק יהולל חכם" - גם את החכם מכל אדם.

¹¹ אנחנו חוזרים לשמות רבה, אבל ממשיכים ממשה ל"עושק יהולל" של מקרים אחרים. בצמוד נביא את מדרש קהלת רבה שבינו ובין שמות רבה יש הקבלה רבה, אבל גם הבדלים מעניינים.

¹² "מתעסק בדברים הרבה", כך, בלשון דומה גם בתנחומא בובר וארא ב, תנחומא הרגיל וארא ה ובילקוט שמעוני וארא קעו. ביטוי זה יכול לקבל כמה מובנים: מתעסק שלא בדברי תורה, מתפזר בלימודו וגם עוסק ב"פרשנות יתר" כפי שראינו בשלמה לעיל.

¹³ ראה דברינו [ויתן אל משה](#) בפרשת כי תשא.

¹⁴ ראה פירוש המדרש המבואר שמסביר שמדובר בהלכות קבר היה בשדה שנחרשה, והתפזרו העצמות בשדה, מה דין שדה זה לעניין טומאת המת ואיך אפשר לנוטעה או לזורעה בלי להרבות את הטומאה (משנה מסכת אהלות יז יח, יח ב).

¹⁵ עסק שתלמידי חכמים עסוקין בו זה עם זה, נשמע יותר כמחלוקות פנימיות בבית המדרש והתנצחויות שלא בעיקרה של תורה. ראה פירוש תורה תמימה על קהלת פרק ז הערה לג: "מפרש כאן עושק מענין מחלוקות ומלשון כי התעשקו עמו (פרשת תולדות) ורוצה לומר כשהחכמים מתעשקים זה עם זה, על ידי זה נשכח תלמודם". יש "לעסוק בדברי תורה" ויש כנראה גם לעשוק בדברי תורה.

חמשה תלמידים היו לו לרבי יוחנן בן זכאי. כל זמן שהיה קיים, היו יושבין לפניו. כשנפטר, הלכו ליבנה.¹⁷ והלך ר' אלעזר בן ערך אצל אשתו לאמאוס, מקום מים יפים ונוה יפה. המתין להם שיבואו אצלו ולא באו. כיון שלא באו, ביקש לילך אצלם ולא הניחתו אשתו. אמרה: מי צריך למי? אמר לה: הן צריכין לי. אמרה לו: חמת העכברים, מי דרכו לילך אצל מי? העכברים אצל החמת, או החמת אצל העכברים? שמע לה וישב לו עד ששכח תלמודו. מאחר זמן באו אצלו. שאלו אותו: פת חיטין או פת שעורים, מי טב אוכלה בלפת? ולא ידע להשיב בלפת.¹⁸ רבי אלעזר ורבי יוסי אומרים ב' תבשילין לפותין זה בזה.¹⁹

רבי (יהודה הנשיא) היה ממנה שני ממונים בכל שנה.²⁰ אם היו כדאים (למשרתם), היו מתקיימים, ואם לאו היו מתים. כאשר הגיע זמנו של רבי למות, אמר לבנו:²¹ אתה, לא תעשה כן,²² אלא מנה את כולם כאחד מראש.²³ ומנה לך את ר' חנינא ראשון לכולם.

הוא למה לא מינה את ר' חנינא? ר' יוסי בר זביד אמר: מפני שהיו בני ציפורי עירו מרננים אחריו. ומפני רינון של בני העיר עושים דבר כזה שלא למנות? אם נשמע להם בזה, גם בזה נצטרך לשמוע להם. ר' בון אמר: לא מפני זה לא מינהו, אלא מפני פעם העיז ר' חנינא להיכנס לתוך דבריו של רבי בדרשתו ותיקן פסוק שציטט מספר יחזקאל, עפ"י מה שלמד אצל רבי המנונא בבבל. וגער בו רבי ואמר לו: כשתפגוש שוב את ר' המנונא, אמור לו שמיניתי אותך זקן חכם.

כיון שמת רבי, ביקש רבן גמליאל למנותו, ולא קבל ר' חנינא את המינוי, אמר: אין אני מקבל, אלא עד שיתמנה ר' אפס הדרומי.²⁴ היה שם זקן אחד אשר אמר: אם רבי חנינא ראשון, אני השני. ואם רבי אפס הראשון, אני השני. קיבל עליו ר' חנינא להתמנות שלישי וזכה להאריך שנים רבות. אמר: אין אני יודע בגין מה זכיתי להאריך

¹⁶ בפשוטות, ההגדרה של תלמיד חכם כאן באה לומר את מי לא כדאי למנות לעסוק בענייני ציבור, שהרי ישכח תלמודו. אך ראה לכאורה בדיוק ההפך במסכת שבת קיד ע"א, גם שם בשם ר' יוחנן: "ואמר רבי יוחנן: איזהו תלמיד חכם שממנין אותו פרנס על הציבור - זה ששואלין אותו דבר הלכה בכל מקום ואומר, ואפילו במסכת כלה" (ראה שם ההבדל העצום בין פירוש רש"י לטטינזלץ). באנו לנושא הרחב של מינוי תלמידי חכמים לצרכי ציבור כן או לא, שעליו יש להקדיש גיליון נפרד. כמקדמה ראה קהלת רבה ד יז: "שמעון סיכנא איש עיצה היה חופר בורות שיחין ומערות בירושלים. אמר לרבי יוחנן בן זכאי: אני גדול כמורך. אמר לו: למה? אמר לו: שאני עוסק בצרכי רבים כמורך. אמר: אם אדם בא לידך לדון או לשאלה אתה אומר לו שנתה מן הבור הזה שמימי זכין וצונן, או אם שאלה לך אשה על נידותה אתה אומר לה: טבלי בבור הזה שמימי מטהרין. וקרא עליו פסוק זה: וקרוב לשמוע מתת הכסילים זבח כי אינם יודעים לעשות רע". חופר בורות שיחין ומערות חשב שגם הוא מבין בענייני בורות וטהרה. לעומתו ראה ילקוט שמעוני פרשת דברים רמז תשצז: "משל לחכם שהיה יושב בבית הכנסת ועוסק בצרכי צבור ולא היו החברים מביטים בו. כיון שנכנס לדרוש ודורש כענין התחילו מקלסין אותו ואומרים לו: ודאי זו תורה ואלו דברים". משמע שניתן לשלב את שניהם. וכבר נגענו במקצת בנושא זה בדברינו [אני ואתה עומדים בזירה](#) בפרשת יתרו כן בדברינו [איש האדמה](#) וכן [נח ואברהם, נח ומשה](#) בפרשת נח, בהבדלים בין משה לנח. וכאמור, יש להקדיש לנושא זה גיליון מיוחד.

¹⁷ רבן יוחנן בן זכאי הוא שייסד את יבנה ("תן לי יבנה וחכמיה", גיטין נו ע"ב), אבל בסוף ימיו, ולאחר שהעביר את הנשיאות לרבן גמליאל (ראה שם בגיטין שהוא מבקש מהקיסר גם את שולשלת רבן גמליאל), ישב בברור חיל ותלמידי המובהקים: רבי אלעזר בן הורקנוס, רבי יהושע בן חנניה, רבי יוסי הכהן, רבי שמעון בן נתנאל ורבי אלעזר בן ערך (ראה אבות פרק ב) איתו.

¹⁸ אין זו סתם שאלה ב"הלכות דרך ארץ", אלא בהלכה ממש. מסביר המדרש המבואר: שיעור הזמן שאדם הנכנס לבית המנוגע הוא כדי אכילת פרס (חצי כיכר) של לחם המטובל בלפתן. ובאו החכמים לשאול את ר' אלעזר בן ערך, אם לעניין זמן זה, עדיפה פת חיטים או פת שעורים, מי מהם זמנה קצר יותר. האם זו שאלה קשה ומתוחכמת? הרי אלעזר בן ערך נחשב לגדול תלמידי החכמים ("מכריע את כולם" אבות ב ח). האם מצאו חכמים אמתלא לבוא מיבנה לאמאוס (פארק קנדה) כדי לחדש את הקשר עם עמיתם שפרש מהם?

¹⁹ כבר הארכנו בסיפור נפלא זה בדברינו [החרש היה ליבם](#) בפרשת החודש ושם הבאנו גם את נוסח ילקוט שמעוני קהלת רמז תתקעג, המשלב את כל המקורות של סיפור זה: שבת קמז ע"ב, קהלת רבה הנ"ל, אבות דרבי נתן נוסח א סוף פרק יד, נוסח ב פרק כט. וזה לשונו של ילק"ש: "חמישה תלמידים היו לו לרבן יוחנן בן זכאי, כל זמן שהיה קיים היו יושבים לפניו, וכשנפטר הלכו להם ליבנה. והלך ר' אלעזר בן ערך אצל אשתו לדיומסי מקום שהמים יפים והנוה יפה. המתין להם כסבור שהם באים אצלו. לבסוף בקש ללכת אצלם ולא הניחתו אשתו. אמרה ליה: מי צריך למי? אמר לה: הם צריכין לי. אמרה ליה: הפת והעכברים, מי דרכן ללכת אצל מי? הוי אומר עכברים אצל הפת! שמע לה וישב עד ששכח תלמודו. אחר ימים באו אצלו ושאלו לו: פת חטים ופת שעורים אי זו טובה בלפת? ולא היה יודע מהו לפתן. ויש אומרים קם לקרוא בתורה בפרשת החדש ואמר: החרש היה לבס. צווחו ליה כולי עלמא. התחיל לבכות והם בוכים עד שהחזירו לו תלמודו. והיינו דתנן: ר' אלעזר אומר: הוי גולה למקום תורה. ויש אומרים אליהו ז"ל החזיר לו תלמודו, לכך נאמר: "כי העושק יהוה לחכם".

²⁰ נוסח המדרש כאן הוא בארמית ואנחנו תרגמנו באופן קצת חופשי עפ"י המדרש המבואר. כל הסיפור הזה מסופר, באופן קצת אחר, בגמרא כתובות קג בסיפור מותו של רבי (ירושלמי כתובות פרק יב הלכה ג). מקור נוסף הוא ירושלמי תענית פרק ג הלכה ד.

²¹ רבן גמליאל שהיה אמור לרשת אותו בנשיאות.

²² אל תמשיך את שיטתי, אלא נהג אחרת. אפשר שרבי לא סמך על בנו ואפשר ששינה דעתו והבין שטעה כל אותם שנים.

²³ כאן מכתוב רבי לבנו את הסדר, עד כדי כך לא סמך עליו ולא יכול היה להיפרד מהמשרה.

²⁴ שהוא ראוי יותר ממני והוא גדול יותר ממני בשנתיים וחצי (עפ"י כתובות קג ע"א)

שנים. בגלל דבר זה (שברחתי מן השררה מפני ר' אפס ואותו זקן), ואם בגין שכשהייתי עולה מטבריה לציפורי, הייתי מעקם את הדרך ונכנס ושואל בשלומי של רבי שמעון בן חלפתא. באיזה מן השניים, אין אני יודע.²⁵

שבת שלום ומועדים לשמחה

מחלקי המים

מים אחרונים: ראה פירוש תיבת גומא לפרשת קרח שהעושק אשר הולל את החכם הוא קרח משום שעושרו בא לו בלי טורח (מביזת הים ושלא כדין), אבל "עשירות שיש לאדם ע"י עמלו ויגיע כפו, אין מערבב כ"כ האדם".

²⁵ ואפרופו אריכות ימים ובית הנשיאות, ראה מסכת מגילה כח ע"א את סודותיו של ר' יהושע בן קרחה שהאריך וברך את רבי: "יהי רצון שתגיע לחצי ימי", על מנת שבניו יזכו לרשת אותו ולא יצטרכו לחכות כ"כ הרבה שנים: "הבאים אחריו בהמה ירעו?".